

горици, Гавраилъ Кръстевичъ и Неофитъ Хилиндарски (Бозвелята), отъ които първитѣ двама висши чиновници въ Цариградъ и по-послѣ управители на Източна Румелия; Г. Кръстевичъ, освѣнъ туй виденъ ученъ и авторъ на „История“ на българитѣ и редакторъ на едно отъ най-хубавитѣ наши списания „Български Книжици“ отъ 1859 год.; Неофитъ Бозвелята — най-яроствниятъ, най-вѣрлиятъ гонителъ на гърцитѣ — авторътъ на „Мати Болгария“, почина въ хладната тъмница на Атонъ въ 1848 година въ борба противъ гърцитѣ по церковния въпросъ.

Котелъ е отечеството и на знаменития Д-ръ П. Беронъ, авторътъ на „Рибния Букваръ“, който изгони изъ килиитѣ наустницата, псалтиря и пр.; Котелъ ни даде и чувовнитѣ борци — Георги Мамарчевъ и вдъхновителя на българското революционно дѣло — славния Г. С. Раковски. Най-сетнѣ отъ Котелъ произхождатъ и знаменити дарители по народната ни просвѣта: споменатиятъ Д-ръ П. Беронъ и неговиатъ братовъ синъ — Атанасъ Р. Беронъ.

Въ противоположность на днешната своя западналъ, прѣди, въ славната епоха на възражданieto, Котелъ бѣ слѣдов. единъ отъ най-просвѣтителитѣ, културнитѣ и патриотични центрове въ България, и ролята, която той чрѣзъ своитѣ дѣйци изигра, бѣ една отъ най-значителнитѣ за пашето отечество. Днесъ Котелъ като че ли е изостаналъ въ забрава. Изолиранъ, откъснатъ отъ свѣта чрѣзъ своето мѣстоположение, той като че ли се е стдрѣпналъ въ резигнация, онеправданъ отъ новия животъ, отъ новата култура, съ която, дългъ се налага, държавата трѣбва да го свърже и привлече чрѣзъ културни мѣроприятия.

Атанасъ Русковъ Беронъ е родомъ тѣй сжщо отъ Котелъ и е братовъ синъ на Д-ръ П. Беронъ, авторътъ на Рибния Букваръ и дарителя и основателя на Одринската гимназия. Много оскѣдни сж, обаче, свѣдѣ-